LADY WILKINSON I PRIPOVIJEST

Upravo sam se htio pozdraviti i otići kad me ona, posljednjim zamahom repa, zaustavila.

„Zar me doista ovako ostavljaš?

Kad ću te opet vidjeti?

Ostani i razgovaraj sa mnom.

Nećeš požaliti.

Maggyna riječ.”

Moj je plan za odmor bio jednostavan.

Dva dana.

Sljedeće večeri trebao sam odletjeti natrag u Italiju.

Ali jedna je starija aristokratska dama zvala iz Londona, a ja, polukrvni Kalabrež, nisam se mogao praviti da je ne čujem.

„Koliko biste vremena htjeli da vam posvetim?”

Oči su joj se raširile.

Na trenutak je izgledala kao da me nije dobro čula.

Kao da je krivo razumjela.

Ali ne.

Doista sam to govorio ja.

A ona, Engleskinja naoružana iskustvom i obdarena apsolutnom jasnoćom misli, odmah je prepoznala priliku.

Smiješeći se, odgovorila je:

„Cijeli život.”

Kad god neka žena bilo gdje na svijetu kaže:

„Nećeš požaliti”,

to znači da te već čeka jedno ili više iznenađenja.

To sam naučio tijekom cijeloga života, u svojim multikulturalnim iskustvima.

Žene koje sam upoznao nikada nisu bile broj.

Bile su jednostavno izvor svijeta kojemu sam pripadao.

Vratit ću se u hotel i obavijestiti ih o novim planovima odlaska.

Dat ću joj pet dana.

Bilo je to najmanje što sam mogao ponuditi.

Prije nego što me pustila, ipak me još jednom zaustavila i rekla:

„Žena koju danas zoveš Majkom moja je prijateljica.

Borile smo se u istom ratu.

Sudbina nas je na kraju odnijela u različitim smjerovima, ali nijedna od nas nikada si nije dopustila zaboraviti.

Poštovanje je ostalo stvarno.

Poštovanje je ostalo obostrano.”

Onda me pogledala sa smirenom sigurnošću nekoga tko je već proživio nekoliko života i tiho izgovorila riječi koje su sve promijenile:

„Dobro došao, nećače.”

Ferdinando